

Scénář k rozhlasové reportáži

Alžběta Cibochová se narodila 30. prosince roku 1950 v Praze. Vyrůstala na Starém Městě.

No tak dětství jsem měla docela pěkné, protože jsem byla se všemi dohromady jako jedna rodina, ale byla jsem jedináček bohužel. Tak jsem hodně chodila s tátou na procházky po Praze a on mně vyprávěl o všem možném, co tam je za památky. Takže jsem jako získala přehled o Praze, o stavebních slozích, o kultuře a o historických památkách.

Jak Alžběta Cibochová již zmínila, vyrůstala se svou rodinou pohromadě. A podělila se s námi o to, jak toto uspořádání vypadalo.

Bydleli jsme nejdřív na Starém Městě v Haštalské ulici, potom jsme se přestěhovali do většího bytu do Pařížské. V té Haštalské jsme bydleli ve dvou místnostech vlastně ještě s prarodiči, a babičkou a dědou. Takže to bylo dost takové stísněné, tak pak jsme získali byt výměnou, který vlastně jsme měli až do nedávna v Pařížské.

Měsíc před okupací roku 1968 strávila v tehdejší západní Německu, ze kterého se vrátila pár dní po 21. srpnu.

Všude v těch ulicích stály tanky no a na těch tancích byli ti mladý kluci se samopaly, což bylo docela hrozný. A teď jdete kolem nich a kdyby člověk, jako když si to uvědomíte, kdyby udělal nějaký špatný krok nebo nějaké špatné gesto, tak oni byli ochotni vás zastřelit, protože tam se střílelo.

Alžběta Cibochová s nostalgií a hlubokými emocemi vzpomínala na období sametové revoluce, kdy v listopadu 1989 v Československu padl komunistický režim a obnovila se svoboda a demokracie. Tenkrát pracovala ve škole, která byla součástí psychiatrické léčebny.

A pak přišel pan primář z léčebny a říká: „Tak prosím vás ode dneška, už mi neříkejte soudruhu primáři, ale pane primáři.“

Vzpomněli jsme si také na prezidenta Václava Havla, a tak jsme se zeptali naší pamětnice, zda ho někdy viděla.

Václava Havla jsem potkala tady v Horních Počernicích, když sem přijel, tak to bylo tenkrát Občanské fórum a on byl v sokolovně, tam měl takový krátký rozhovor. No a potom šel k těm panelákům a někde tam zvonil a ptal se někoho, jak se tam bydlí v těch panelácích.

Alžběta Cibochová se celý svůj život věnovala péči o děti s postižením, nejprve jako učitelka a později jako ředitelka zvláštní školy.

Já myslím, že to bylo úžasné, protože děti, když jsme si na sebe zvykli, tak oni se chovali úžasně. Dokázali jsme s nimi tolik věcí, jezdili jsme na výlety, když si dneska představím, co všechno jako se dělalo. Jezdili jsme třeba do Itálie. Tam jsme jim dali rozchod, a oni jeli, zařizovali různé věci a oni by pro nás tenkrát taky udělali všechno.

Nakonec jsme se paní Cibochové zeptali, jakou radu by dala mladším generacím, které dnes vstupují do světa.

Aby hodně cestovali, aby poznali život a aby se učili jazyky, aby se domluvili, protože každý jazyk, jakým umíte, tak vlastně v té zemi už se cítíte tak, jako že tomu rozumíte a poznat život hodně jako ze všech stran.